

Oliko tämä tässä? - Anna-Riinan matka katolilaisuuteen

Anna-Riina kertoo matkastaan
luterilaisuudesta
katolilaisuuteen. "Mitä
tarkoittaa, että Jumala on kaikki
kaikessa?"

1.7.2024

Kun olin luterilainen nuori aikuinen,
ajattelin, "oliko tämä tässä?
Tuntuuko tältä, kun on antanut
Jumalalle kaikkensa?" Minusta
tuntui, että tavalla jolla elin, en

kokenut täyttymystä uskossa. Jumala ei läpäissyt kaikkea, mitä teen. Niinpä olin sisäisesti levoton ja halusin jotain enemmän, löytää tavan harjoittaa uskoani siten, että tuntisin eläväni uskon täyteydessä jokapäiväisessä elämässäni.

Synnyin luterilaiseen perheeseen: suurin osa suomalaisista on luterilaisia. Se on perinteisesti kristillinen luterilainen maa. Minut kastettiin vauvana ja voi sanoa, että tulen kristillisestä ympäristöstä, ikään kuin kristillisestä kulttuurista.

Isoäitini esimerkiksi opetti minua rukoilemaan ennen nukkumaanmenoa ja jouluna luimme Luukkaan evankeliumista. Juhlimme siis joulua kristillisessä mielessä, Herramme syntymän juhlena. Esiteini-ikäisenä, kun olin 12 tai 13-vuotias, aloin lukea evankeliumeja itse. Tähän vaikutti suuresti isosiskoni, joka lopulta

kutsui minut raamattupiiriin jossa hän itse kävi.

Lukiossa päätin, että haluan opiskella teologiaa. Teologian opiskelu Suomessa on ihan normaalia, se ei ole mitenkään outoa. Sain teologiaa opiskellessani todella hyviä kristittyjä ystäviä, joiden kanssa muodostimme omia raamattupiirejä, omia rukousryhmiä, sekä kävimme sunnuntaisin yhdessä luterilaisessa messussa.

Osallistuimme erään kristillinen opiskelijajärjestön järjestämiin opiskelija-iltoihin. Elin uskoani todeksi: olin melko aktiivisesti harjoittava luterilainen, mutta minulla oli silti tunne, että täytyyhän tässä olla jotain enemmän – tarvitsen jotain enemmän.

Toisen opiskeluvuoteni jälkeen Helsingin teologisessa tiedekunnassa osallistuin matkalle Taizé-yhteisöön Ranskaan. Siellä vietetyn viikon

aikana osallistuin Taizé-veljien rukouselämään. Heidän rukoushetkissään lauletaan meditatiivisia lauluja ja luetaan kappale Raamatusta, ja sen jälkeen on kymmenen minuutin hiljaisuus. Tämä oli minulle täysin uusi tapa rukoilla, sillä olin tottunut rukoilemaan muiden ihmisten kanssa ääneen tai lukemaan Raamattua. Tunsin Jumalan puhuvan minulle sydämessäni Raamatun tekstin kautta. Yksinkertaisesti hiljaisuudessa oleminen Jumalan läsnäolossa oli minulle uutta. Erään tällaisen rukoushetken aikana koin hetken, jolloin Jumala vaikutti kuin läimäyttävän minua kasvoihin. Tiesin sillä hetkellä Jumalan sanovan minulle: "Elämäsi tulee muuttumaan radikaalista tämän jälkeen."

Matkan jälkeen googlailin erilaisia vaihtoehtoja: ajattelin, että ehkä Jumala haluaa minun ryhtyvän nunnaksi. Minulla oli käsitys, että

Jumala haluaa minun antavan hänelle kaiken. Päädyin Suomen katolisen kirkon verkkosivuille. Siellä oli kysymys, ”miten tulla katolilaiseksi?”. Näin kysymyksen ja koin taas erityisen hetken – tämä se on!

Siinä vaiheessa en tuntenut yhtään katolilaista Suomessa. Kääntymiseni katolilaisuuteen tuli melkein tyhjästä. Ensimmäinen varsinainen kontaktini katolaisuuteen ja katolilaisiin oli Taizé-yhteisössä, jossa liturginen elämä on katolinen, ja siellä on yleisesti ottaen paljon katolilaisia. Mutta Suomessa en tuntenut ketään.

Seuraavaksi kävin Helsingin hiippakunnan järjestämän johdantokurssin katolilaisuuteen. Tässä vaiheessa olin jo varma, että minusta tulee katolilainen. Vähitellen aloin saada vastauksia kysymyksiin, joita minulla oli, kuten, miten Jumala

voi läpäistä koko elämäni? Miten uskoni voi näkyä kaikessa, mitä teen? Vähän alle vuoden kestäneen valmistautumisen jälkeen sanoin messussa uskontunnustuksen ääneen seurakunnan edessä ja vastaanotin vahvistuksen sakramentin sekä ensikommuunion. Kristuksen vastaanottaminen eukaristiassa muutti elämäni. Myös rippi muutti paljon hengellisessä elämässäni. En osannut odottaa sakramenttien vaikuttavan minuun niin voimakkaasti.

Heti messun jälkeen, jossa otin vastaan nämä sakramentit, eräs Opus Dein jäsen lähestyi minua, ja vaihdoimme puhelinnumeroita. Sitten pikkuhiljaa aloimme tutustua toisiimme. Jossain vaiheessa, kun tunsimme jo hieman paremmin, hän kutsui minut kanssaan käymään Opus Dein jäsenten pyörittämässä opiskelija-kodissa. Tutustuin siellä

muihin Opus Dein jäseniin, sen
asukkaisiin ja muihin nuoriin.

Aloin saada hengellistä ohjausta, ja
opiskelin myös ohjatusti
katekismusta syvällisemmin. Tämä
todella auttoi minua matkani alussa
katolilaisena, jonka olin aloittanut
niin yllättäen: tarvitsin ohjausta.

Johdonmukaisen hengellisen
ohjauksen saaminen auttoi minua
paljon ja lopulta saattoi minut myös
löytämään hengellisen kotini Opus
Deissä.

Jumala voi pyytää keneltä tahansa
mitä tahansa: jotain, mitä ei
todellakaan odoteta. Ja jos on valmis
avaamaan sydämensä Jumalalle ja
hänen rakkaudelleen, vastaamaan
rakkauden kutsuun, elämä voi
todella muuttua täysin.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/oliko-tama-
tassa-anna-riinan-matka-
katolilaisuuteen/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/oliko-tama-
tassa-anna-riinan-matka-
katolilaisuuteen/) (8.8.2025)